

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

לגרש את היצר הרע

הרב אפרים רוזנבלום

נולדתי בשנת תרצ"ה (1935) במונטריאול, קנדה. כילד, הלכתי לבית ספר יהודי שבו היה נהוג להוריד את הכיפה בזמן לימודי החול. שם למדתי קצת תורה ועברית, ואחרי סיום שעות הלימודים, הייתי הולך לבית ספר אחר הצהריים של חב"ד, ובחודשי הקיץ גם למחנה של חב"ד.

אחר כך, כאשר בית הספר של חב"ד הפך למסגרת של יום לימודים מלא, עברתי ללמוד שם. הייתי תלמיד מצטיין, אבל אחרי הבר-מצווה, החלטתי לעזוב את מונטריאול וללכת ללמוד בישיבת 'תורה ודעת' בניו יורק. זה היה בשנת תש"ח (1948).

אחרי שהגעתי לניו יורק, אף שהייתי תלמיד ב'תורה ודעת', הייתי מגיע כמעט לכל ההתוועדויות של הרבי בקראון הייטס. בשנת תשי"א (1951), בגיל שש עשרה, זכיתי להיכנס לראשונה ליחידות עם הרבי.

נאמר לי מראש כי אין זה ראוי לשבת בנוכחות הרבי, אך כשנכנסתי לחדרו הוא הזמין אותי לשבת, ולמרות שהייתי רק נער הוא שוחח איתי כמו שמדברים אל אדם נכבד.

הוא שאל אותי מה אני לומד בישיבה, ואמרתי לו שאנחנו לומדים מסכת גיטין, המסכת בתלמוד העוסקת בנושאי גירושין. הרבי אמר לי, "דע לך כי רעיון הגירושין, במובנו הרוחני, שייך לכל יהודי ויהודי. מדוע? משום שכל אחד מאתנו חייב לתת גט כריתות ולגרש מקרבו את היצר הרע".

הרבי גם אמר לי שבמסגרת לימודי בישיבה עלי להקדיש זמן ללימוד בספרי מוסר של גדולי ישראל, וכן ללימוד מתוך ספר ה'תניא', ספר היסוד של חסידות חב"ד שחיבר לפני כמאתיים ועשרים שנה האדמו"ר הזקן, רבי שניאור זלמן מליאדי, מייסד חסידות חב"ד.

זה מה שזכור לי מאותה יחידות ראשונה עם הרבי.

כעבור כשנה, רצו הוריי שאעזוב את הישיבה ואעבור ללמוד באוניברסיטה. הטרידה אותם המחשבה על כך שאני חייב להשיג תואר אקדמי כדי שאוכל להתפרנס. לא רציתי לעזוב את הישיבה, ואמרתי להם שאלך ללמוד באוניברסיטה רק אם הרבי יורה לי ללכת.

כך הגעתי ליחידות השנייה שלי עם הרבי. כאשר שאלתי אותו בקשר ללימודים באוניברסיטה, ענה הרבי, "עד גיל עשרים, אל תלך". מיד שאלתי את השאלה המתבקשת מאליה: "וכשאגיע לגיל עשרים, האם ללכת אז?" על כך ענה הרבי, "עד אז אולי משיח כבר יבוא ויגאל את עם ישראל, ואתה בתוכם, אז למה לך לדאוג עכשיו מה יהיה כשתהיה בן עשרים?" זו הייתה תשובתו.

את שמחת תורה של שנת תשי"ד (1953) עשיתי בבית מדרשו של הרבי, והתארחתי אצל אחותי שהתחתנה מוקדם יותר באותה שנה עם חסיד חב"ד. מיד אחרי החג, נכנסה אחותי אל הרבי ליחידות, והרבי שאל אותה בקשר אלי. הוא שאל, "האם כל האורחים שלך כבר נסעו? האם אחיך כבר נסע?"

היא אמרה לרבי שאני עדיין לא נסעתי, ובתגובה אמר לה הרבי, "למה שלא תנסי להשפיע עליו להישאר כאן?" אחותי אמרה, "אבל הוא כאן. הוא גר בניו יורק. הוא לומד ב'תורה ודעת'". והרבי הבהיר, "למה שלא תנסי להשפיע עליו להישאר בישיבה שלנו?"

«

כשהיא חזרה הביתה היא אמרה לי, "הרבי רוצה שתלמד בישיבת חב"ד".

את ההודעה הזו היא מסרה לי במוצאי שבת, ובאותו לילה לא הצלחתי להירדם. גם ביום ראשון בלילה וגם ביום שני בלילה לא הצלחתי לישון, ואז החלטתי שאני חייב ללכת לפגוש את הרבי. כך, ביום שלישי נקבע לי תור ליחידות.

"אחותי מסרה לי את מה שהרבי אמר", אמרתי לרבי, והוא שאל אותי, "והאם תעשה זאת?" עניתי בחיוב.

אבל הייתי מוטרד מהשאלה איך להסביר למורים שלי ב'תורה ודעת' שאני עובר ללמוד בחב"ד. "תוכל לומר להם שלמדת בעבר בבית ספר של חב"ד במונטריאול, ושאתה רוצה שוב להמשיך ללמוד בישיבת חב"ד". "אבל לא אוכל לומר זאת", טענתי. "אני עוזב שם בגלל שהרבי אמר לי". בתגובה אמר הרבי, "אם כך, אמור להם מה שתרצה, אבל אל תשקר".

מאז, הפכתי להיות חסיד - מקושר בכל ליבי לרבי.

בשנת תשי"ד (1954), הייתי חלק מקבוצה של תלמידי ישיבה שיצאו בחודשי הקיץ להסתובב בערים שונות, להפיץ פרסומים בנושאי יהדות ולשוחח בענייני יהדות עם אנשים. היינו ארבע בחורים שנסעו מווירג'יניה למרילנד, כאשר נקלענו לתאונת דרכים קשה. הרכב נהרס לחלוטין; אחד מאתנו שבר את האף, לאחר היה שבר בירך, ואני איבדתי את ההכרה ונלקחתי לבית הרפואה אלקטון. זה התרחש בליל יום חמישי. למחרת, ביום שישי בבוקר, הגיע מברק מהרבי עבורנו, ובו ברכה להחלמה מהירה ורפואה שלמה.

באותה שבת, הרבי הזכיר אותנו בהתוועדות והשווה בין תהליך הריפוי לבין תהליך של תשובה. כאשר יהודי חוזר בתשובה ושב ומתקרב לה', הקירבה היא גדולה יותר והעלייה לדרגה גבוהה יותר אפילו מזו שהייתה לפני החטא. ואז הרבי הוסיף ואמר, "יש כמה תלמידים הזקוקים לרפואה שלמה, ואני רוצה לברך אותם שיתרפאו למצב טוב אפילו מזה שהיו בו קודם".

זמן קצר אחר כך שבה אלי ההכרה, והוריי לקחו אותי חזרה הביתה למונטריאול. שישה שבועות הייתי רתוק למיטתי, אבל אחר כך החלמתי ושכתי לאיתני. כאשר חזרתי לישיבה, קיבלתי הודעה שהרבי מבקש לפגוש אותי. נכנסתי לחדרו, והוא אמר לי, "רק רציתי לשאול איך אתה מרגיש".

כך דאג הרבי לכל אחד מחסידיו.

לקראת חתונתי בשנת תשכ"א (1961), אמר הרבי לאמי, "אני רוצה להשתתף במאורע השמח הזה". אבל, היה זה כבר בשנים שבהן הרבי פסק מלערוך חופות, ואמי שאלה כיצד הוא ישתתף. "אל תדאגי, אני אשתתף", הייתה תשובתו.

התבקשנו להודיע לרבי בשעה שמובילים אותי אל החופה, וכך הוא יהיה נוכח בחתונתי ברוחו, הגם שלא יהיה נוכח שם בגשמיות, בגופו.

פעם ביחידות אמר לי הרבי שיש אנשים מסוימים המגיעים לבית הכנסת כדי לומר קדיש על קרובים שנפטרו, אבל הם אינם מניחים תפילין. הוא אמר לי, "אם אדם אומר קדיש, אבל לא מניח תפילין באותו יום, נעשה 'רעש' גדול סביב נשמתו של אותו נפטר". הרבי הורה לי לפרסם את הדבר בין גבאי בתי הכנסת, לספר להם על כך, כדי שיוכלו להדריך את המתפללים בהתאם.

עשיתי זאת. הלכתי לכל בתי הכנסת באזור ושוחחתי עם הגבאים. מאחר שלרבי העניין נגע כל כך, הרי אני, בתור חסיד שלו, הייתי מחויב לתרום את חלקי.

הרב אפרים רוזנבלום משמש סגן מנהל בית הספר לבנים בקמפוס של מרכז חב"ד בפיטסבורג, פנסילבניה. הוא רואיין באולפני 'המפגש שלי' בניו יורק, בחודש שבט תשע"ב (2012).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי

ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה
הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ז (1956) — בהתכתבות עם הפוסק הנודע הרב משה פיינשטיין, דן הרבי בבעייה הכרוכה בנסיעה לישראל בשבת על גבי אונייה ישראלית המופעלת בידי יהודים. אחרי ניתוח ההיבטים המעשיים וההלכתיים של הנושא, ופירוט הסיבות מדוע אסור יהיה ליהודי להשתתף בנסיעה שכזו, דוחק הרבי ברב פיינשטיין להבהיר ולפרסם ברבים את עמדתו בסוגייה בהקדם האפשרי, מאחר שאנשים רבים נמצאים כבר בעיצומן של התכניות לקראת נסיעותיהם לישראל לימים הנוראים, ואפשר עדיין לשכנעם לנסוע במטוס או למצוא דרכים אחרות להימנע מחילול שבת.¹ יד במנחם אב

1 אגרות קודש, כרך יג, עמ' שעא

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015